

Rabbime Teslimiyetim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Eylül 2024

Renkleri küskün bir varlığım belki de karanlığa küskünlüğüm ve şerit değiştirirken hüznün, kasvetli göğünde hazan denen metanetin yarılacağı yarım kalmış hayallerde son turfan bir yalnızlığı kâh boca ettiğim kâh bodoslama sahiplendiğim kürenin iki parçasında eşitlenmiş olsaydı ya, yüreğim ve tüm noksanlarım.

Çatalı sapladığım iken yürek.

Sırtımdaki bıçağın da yok iken bir sapı.

Kimine göre bir baltaya sap olamadığım ve kendimce yürekten yüreğe konduğum bir kazazedesiyim hayatın bahtıma da tahtıma da sevdalı ve ben tüm yanlışlarımla kendimce kendime yetecek tek doğru insanım; doğradığım ekmek gibi kutsal dogmalarda saklı iken ferman ve işte doğaçlama sevdiğim kadar doğaçlama yaşayıp yazdığım belki de en kutsalı iken o revnak acının hem sahibesi hem azizesi, azadesi ömrün saf kan safiyetimle saklı tuttuğum afiyetim.

Bir mızraba denk düştüğüm.

Bazen miskin.

Mihrabı yerinde göğü içime sakladığım her mevsim iken yeniden doğuşum.

Mihenk taşım ve nirengi noktam ve de telaşla ördüğüm satırlarım kendime d/okunma telaşı hüsrana denk düşerken yüreğimin na'sı ve sürgün edildiğim coğrafyalardan gelen o esinti sözcüklerin doğasında saklı o bakir sevinci boş sayfaya telaşla sıraladığım kadar da süregelen yaşama sevinci ve yazmanın tadı damağımda kalırken adı olmayan duygulardan inşa ettiğim cennetin istimlak edilmesine izin vermemek adına zaman zaman da cehennemi yaşadığım dünya telaşı...

Bir miğferim yok.

Er meydanında greŖtiđim bir minderim de.

Mil çekmiŖken kalemimle gözlerime...

Bir de mimlenmiŖken hayat denen Ŗerbette dibe çöken tortuya dahi dertlenen saf ve arı bir su olmanın hayaliyle kendime koŖtuđum kendimden kaçığım ve açamadığım kapılardan dahi kovulup bacadan daldığım yalnızlığın Ŗatafatında ve iŖte teslimiyetimle kâinata Araf'ta saklı sırlarıma tebessümler sunup İlahi AŖkla kendimden geçığım kadar da geçemediğim yollarda imdat butonuna basıp imbat gecelerinde rölantiye aldığım hayata sitem yağdırdığım iŖgzar bir rzgârım ben.

Öncesiz.

Sonrasız.

Ve de ansızın.

Acı eŖiđinden sekip de algı eŖiđinde ŖaŖakaldıđım hayatın beŖiđinde uydurduğum masallara dahi inanabildiğim kadar insancıl bir rötaram ben elbet kendime geç kaldığım.

Bir imlece sığınıp bir ayrıca dönŖebildiđim.

nlem iŖaretinde sorulara maruz kaldığım kadar koyamadığım o tek noktanın peŖinde ve bir ömür üç nokta ile idare edip ŖaŖkın virgln sırnaŖıklıđında artık kaç parçaya b/lndmse yerkürenin katmanlarında kıt kanaat sevenlere inat sevgiyle bazense hüzünle eŖleŖip hayatımı yeni baŖtan kurgulamanın verdiği coŖku ile rızkıma Ŗkreden bahtıma da tahtıma da razı devrik bir sultanım belki de azat edilmediğim kadar azmedip sözcüklerle eŖleŖen kaderimde tüm yükü bizzat taŖısam bile kederimin dahi kabulünde kabul görmek adına Rabbimin Dergâhında...

RvanŖı bu acizliğimin bir reform niteliğinde sil-baŖtan çabam ve yeminlerim bazen bozduğum akabinde af dilediğim ve iŖte yediğim vurgun solumdaki sayaca d/okunmadan geçmeyecek olan heyecanım ve s/onsuzluğa tutkum.

Ruhuma her "kal" geldiğinde.

Mezarımı Ŗimdiden sslediğim geri döndüğüm her yeminde çarpılma ihtimali ile ruhumu sürgün ettiğim ve yüreğimi srglediğim en çok da adımın anılmadığı knyemde ve içimde geride kalan o mayhoŖ tat.

Adı konmayan hayatlar.

Tadı olmayan ne varsa.

Yetmedi bayatlayan anılar anılmadığım kadar ansam da azat edilmek adına belki de önceki hayatımdan.

Andaki dokunulmazlığım.

Sudan sebeplerle yarınları ertelediğim.

Akliselim bir dünya dileyip aslında sadece kendime yenildiğim.

Ggn kayıp tıpası ve ulaŖamadıđım en yüksek rakım aklımın dnde kaldığı ruhumun yolda yreğiminse defalarca çalındığı.

Sözcükler iken hümayun.

İmgelerse bir kaçıŖ.

Pencereme tneyen o sevdalı bakıŖ ve de: elbet yıllardır eksik olmayan misafirim pencerenin nktesinde asılı ruhumun kancasında ve kaybettiğim sözlüğün yasaklı kelimesi belki de yasa dıŖı bir mutluluk yasıma tutunup yaŖımla sırtını sıvazladığım o yalnız kumru.

Kuruntularımın kıvancından sökün eden.

Aşkın rövanşı iken özlem ve çifte kumrulara isyan eden tekil hanesi tekil dünyası penceremin misafirine açtığım kadar içimi ve evimi.

Bir yenilgi belki de.

Ya da kuram dışı bir tutamak.

Şaibeli dünyaya resti çektiğim ve işte tüm yüreğimle Rabbime teslimiyetim.

Uyruğu ve de ırkı yok iken duyguların aralıksız hamt ettiğim.

İçimin yörüngesi ve ilhamın yönergesi elbet el pençe divan durduğum kaderimle eşleşen neyim var neyim yok göğün de hurafesi iken belki de s/onsuzluğa olan tek kişilik yolculuğum.

Kasveti sonlanmış.

Belki de duygularım iken mumyalanmış.

Ve işte mum gibi eridiğim ve m/implendiğim bir var oluşun simgesi iken tırnaklarımla kazıdığım kadar tebessüm ekip huzur biçtiğim ve dünyanın albenisine yenilmeden maneviyatımla Rabbime teslimiyetim.

Huşu içerisinde huzurun da manivelası iken bir içimlik duyguyu ömürlük huzura döndürdüğüm elbet Rabbim 'ol' dediği takdirde.